

Hồi 18

Diễm Nữ Tiếp Khách

Vũ Diễm Hoa thần nhiên hỏi:

- Đây là vật gì vậy?

Mặt Khương Tiểu Thanh lạnh như tiền, nói:

- Đây là thuốc dịch dung, nhưng sau khi thoa loại thuốc dịch dung này suốt đời không thể hồ phục bản lai diện mục nữa.

Sắc mặt Vũ Diễm Hoa chẳng thay đổi chút nào, vẫn bình thản nói:

- Người nghĩ thật chu đáo, đây gọi là thuốc phá dung thì đúng hơn, người hãy để dành một mình dùng đi!

- Người nói thế có nghĩa là sao?

- Rất dễ hiểu thôi, ta chẳng hề có chút tình cảm nào với Quan Lạc Hiệp Thiếu, không cần sống chết đánh với người. Người bằng lòng yêu ư thì cứ việc yêu ư, hơn nữa người muốn đánh nhau với ta có lẽ người sẽ thua trận...

Khương Tiểu Thanh xoa chưởng vào nhau, la lớn nói:

- Vậy thì thử xem nào!

Vũ Diễm Hoa nói giọng lạnh lùng:

- Ta nói không đánh nhau với người, đồng thời ta cũng không có hơi sức đâu đánh nhau mà không có ý nghĩa như vậy!

Khương Tiểu Thanh tiến tới một bước, nói:

- Người sợ ư?

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Sợ ư? Làm gì có chuyện đó, ta chỉ cảm thấy vô lý thế thôi, người cứ yên tâm, ta quyết không bao giờ cướp đoạt tình yêu của người đâu. Thế nhưng chúng ta thấy đều là nữ

nhì, chớ tự tác đa tình mà tự chuốc khổ vào thân, bằng không người sẽ hối hận không sai, hãy hồi đầu cho sớm là hay nhất.

Khương Tiểu Thanh đưa mắt chăm chăm nhìn Vũ Diễm Hoa, nói:

- Ta không tin lời ngon tiếng ngọt của người được!

Miệng cô ta nói thế, nhưng trong lòng đã lung lay rồi.

Vũ Diễm Hoa nói tiếp:

- Tin hay không tùy người, ta bắt nhãn trông thấy người về sau đau khổ thế thôi, người có biết mục đích của Quan Lạc Hiệp Thiếu đến Phủ Châu để làm gì không?

Khương Tiểu Thanh buột miệng nói:

- Du hiệp!

Vũ Diễm Hoa dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Nói thực cho người hay cũng chẳng hề chi. Ý đến Phủ Châu chỉ vì để hội ngộ với Võ Lâm Tiên Cơ, này Khương Tiểu Thanh, người tuy đẹp thật, nhưng so với giang hồ đệ nhất mỹ nhân còn thua xa lắm!

Mặt mày Khương Tiểu Thanh biến sắc ngay, cô ta thoát nghe nói câu này, kêu ùng một tiếng như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, mặt mày choáng váng suýt nữa té ngã ra đất.

Khương Tiểu Thanh hốt hải nói:

- Người nói thật đấy chứ?

Vũ Diễm Hoa vẫn thản nhiên nói:

- Ta dối gạt người để làm gì, nếu không tin người vẫn có thể tự đi tìm chứng minh kia mà.

Thường thường nữ nhân nào cũng đa nghi đổ kỵ hết, đúng ra được Vũ Diễm Hoa giải thích rõ ràng như vậy, Khương Tiểu Thanh phải tin tưởng mới đúng, thế nhưng cô ta vẫn chưa mất tin tưởng hết, cô ta sợ miệng Vũ Diễm Hoa tuy nói ngon ngọt như vậy, nhưng trong bụng lại có quỷ kế, cô ta suy nghĩ đến đây thì lạnh lùng nói:

- Ta tìm chứng minh bằng cách nào đây?

- Người có biết bây giờ Quan Lạc Hiệp Thiếu ở đâu không?

- Biết chứ, hiện chàng đang ở khách sạn Nghinh Tân quán tại bản thành!

- Vậy thì người cứ việc âm thầm theo dõi hành tung của y thì ắt có đáp số chứ gì!

- Nếu người đánh lừa ta thì sao?

Vũ Diễm Hoa bật cười nói:

- Ta đánh lừa người làm gì? Cho dù ta có đánh lừa người đi chẳng nữa thì người cũng chẳng làm gì được ta? Này, Khương Tiểu Thanh, nếu quả thực Quan Lạc Hiệp Thiếu yêu người thì không có người nào đoạt được y hết, nếu như y chẳng yêu thương người thì người cũng không thể miễn cưỡng y được, có phải vậy không?

Khương Tiểu Thanh cúi đầu không nói gì nữa, rõ ràng những lời nói của Vũ Diễm Hoa đã làm cho lòng cô ta rối loạn lên.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Này Khương Tiểu Thanh, nếu thiên hạ này chỉ có một mình y là nam nhân, thì ta không dám khuyên người, người cứ suy nghĩ kỹ lại xem sao!

Khương Tiểu Thanh ngước đầu lên, mặt mày hơi tái mét, y nghiến răng nói giọng u oán:

- Được ta tạm tin lời người, vì trước sau gì chúng ta vẫn còn gặp lại.

Dứt lời, y quay người chạy như gió.

Vũ Diễm Hoa đưa mắt nhìn bóng lưng dần dần biến mất của Khương Tiểu Thanh, lẩm bẩm nói:

- Ô! Vô lý thật!

Nói xong, y cũng phi thân rời khỏi luôn.

Trần Gia Lân vốn muốn lên tiếng gọi cô ta lại, thế nhưng suy nghĩ lại không gọi nữa.

Chẳng biết lai lịch cô ta như thế nào?

Còn nhớ cô ta xuất thủ đánh ra một chiêu đã làm cho Hỷ Nương, thủ hạ của Huyết Chương Quỷ giật mình thụt lùi ra sau và buột miệng thốt lên, Nhất Nguyên Hóa Thái Cực, đương nhiên đây là lai lịch xuất thân của cô ta rồi, song cô ta đã ngăn cản không cho Hỷ Nương nói tiếp, tại sao người giang hồ lại thích như vậy? Quả thật hấn không sao hiểu được hết.

Trần Gia Lân liền tưởng đến ái thê Đào Ngọc Phương, hấn nhủ thầm: "Nàng biết nàng không còn sống được bao lâu nữa, muốn hưởng thụ nhân sinh ngắn ngủi còn lại một phen, điều này cũng được thôi, vốn thì nàng là Võ Lâm Mỹ Nhân. Nàng cố tình làm ra vẻ không quen biết với mình, chỉ muốn mình dứt hấn cuộc tình này và hận nàng. Như thế mình mới có can đảm sống tiếp, biết chắc nội tâm nàng đau khổ đến cực độ!"

Trần Gia Lân suy nghĩ đến đây, hấn đã hoàn toàn thông cảm nàng.

Bất kể hậu quả thế nào, mình quyết phải gặp nàng cho bằng được!

Xa mã đậu dài trước cửa Nghinh Tân quán, những người ra vào toàn là những nhân vật quý phái, y áo sang trọng, chỉ trông qua mấy tiểu nhị đứng trước cửa đón tân khách, cũng đủ thấy khí phái bất tầm thường rồi, một số lũ khách trung, hạ lưu chỉ đứng ngoài cửa ngắm nhìn mà thôi.

Vào lúc giờ Thân, có một người ăn mặc trong phục nông thôn, đầu đội nón rom bước tới trước cửa.

Hắn chính là Ngự Lang Trần Gia Lân.

Hắn vừa thoát bước tới cửa ngoài, một tên tiểu nhị liền cất bước đi ra, uốn ngực nói:

- Ê! Người đến đây làm gì thế?

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm chẳng vui, cất giọng lạnh lùng hỏi ngược lại rằng:

- Nơi đây của các người là chỗ nào vậy?

Tiểu nhị hai tay chống nạnh, nghiêng đầu ngắm hấn một cái, nói:

- Đây là Nghinh Tân quán, khách sạn lớn nhất trong bản thành!

Trần Gia Lân nói:

- Thế là không sai rồi, bản nhân đến đây nghỉ đêm.

Hai tiểu nhị khác cũng bước ra luôn, tiểu nhị lúc trước cau mày nói:

- Nay bằng hữu, nghỉ một đêm phải trả năm lạng bạc chưa kể rượu thịt.

Trần Gia Lân nổi giận ùng ùng cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ý của người muốn nói rằng bản nhân không trả nổi tiền phòng chứ gì?

Tiểu nhị cười khẩy nói:

- Không phải thế, chúng tôi chỉ thông báo trước thôi, để bằng hữu chuẩn bị trước.

Trần Gia Lân xuất thân là ngư gia, nên tính tình hiền hậu, hấn nhẫn nại nói:

- Cứ để cho ta một phòng thượng hạng!

Tức thì tiểu nhị nọ im bặt luôn, đưa mắt nhìn hai tiểu nhị kia một cái, theo nguyên tắc có khách đến không có lý do gì chẳng tiếp nạp cả. Thế nhưng hạng khách ăn mặc như Trần

Gia Lân vào nghỉ trong điểm, đây chỉ mới thấy lần đầu tiên, nếu tiếp đãi hần trong phòng, thì số khách quý bên trong ắt sinh lòng bất mãn không sai.

Thế rồi một trong ba tiểu nhị cất giọng lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi bằng hữu, không còn cái phòng nào trống hết, mới rời sang khách sạn khác đi!

Con người đất cũng phải nổi giận hống chi hần là người, dù Trần Gia Lân có tu dưỡng cao siêu đến đâu cũng không còn chịu đựng được bộ mặt khinh người của bọn tiểu nhị này được nữa. Hống hồ hần đến đây có mục đích, thế rồi hần khẽ đẩy nón rom ra sau, ngược đầu lên nói:

- Đại gia quyết phải nghỉ đêm ở đây, nếu hết phòng thì bảo chuông quỹ của các người ra đây ta bảo!

Nghe hần nói thế, mặt mày ba tiểu nhị biến sắc hết, họ biết đôi phương không phải là một nhân vật tầm thường rồi, cả ba người đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết phải nói thế nào bây giờ?

Thế nhưng cách ăn mặc của hần thì cả ba tiểu nhị chẳng dám lãnh giáo chút nào.

Nếu đưa hạng khách nhân như thế vào điểm ắt phải bị chuông quỹ chửi mắng không sai, song họ lại không dám từ chối hần.

Trần Gia Lân bị ngăn cản tại cửa, tiến thoái lưỡng nan, suýt nữa hai mắt đã nảy lửa.

Thình lình ngay lúc này...

Có hai công tử quý phái từ trong điểm bước ra, sau lưng còn có hai tùy tùng đi theo.

Tiểu nhị nọ luống cuống nói:

- Nay bằng hữu, chớ có cản đường ra vào, người đứng sang một bên có được không?

Trần Gia Lân kêu hừ một tiếng nói:

- Đại gia cứ đứng đây không đi đâu hết!

Hai công tử quý phái vừa đi vừa cười nói, đã ra đến cửa, ba tên tiểu nhị vội vàng vui cười cúi đầu vái chào.

Hai công tử quý phái nọ ngạo nghễ đưa mắt nhìn Trần Gia Lân, thoáng cau mày một cái, sau đó lách mình đi ra ngoài luôn.

Tiểu nhị mặt mày nhăn nhó nói:

- Bằng hữu chẳng phải đến đây gây sự chứ?

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, la lớn tiếng:

- Ta đến gây sự thì có sao nào?

Tức thì ba tiểu nhị mặt mày biến sắc, một trong ba tiểu nhị cất giọng lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, thế thì người tìm chỗ rồi!

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh nữ nhân rất quen thuộc vang tới nói:

- Các người đuổi mù cả rồi, vị này là bằng hữu của ta đấy, mau vào trong chuẩn bị một sương viện đặc biệt vào.

Tức thì ba tiểu nhị đã chờ người ra hết, song lập tức cúi người đồng thanh kêu vâng một tiếng!

Trần Gia Lân ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì giật bắn người lên, tề ra đối phương chính là Vũ Diễm Hoa, y đến sau lưng từ lúc nào mà hắn chẳng biết gì cả, thế rồi hắn cười ngượng ngùng một tiếng nói:

- Vũ cô nương, hân hạnh được hội ngộ!

Vũ Diễm Hoa đáp lại một nụ cười thật tươi, bước tới bên hắn, cất giọng trong trẻo nói:

- Mời Trần công tử vào!

Trần Gia Lân bất giác lấy làm buồn cười vô cùng, trong bỗng chốc lại biến thành Trần công tử. Thấy nàng quát mắng tiểu nhị, biết rằng đối phương không phải là khách nhân ở đây, hắn không biết rốt cuộc thân phận nàng là thế nào ở tại khách sạn này.

Tức thì hắn cảm thấy ngượng ngùng trong lòng, cúi đầu trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Tại hạ xin sang khách sạn khác cũng được!

Vũ Diễm Hoa mỉm cười nói:

- Làm gì có chuyện đó, được Trần công tử quang lâm, tề điểm lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Dứt lời, y đưa cặp mắt phẫn nộ quét nhìn ba tiểu nhị đang còn sững sốt tại chỗ một cái nói:

- Mau đến cáo lỗi với công tử nào!

Ba tiểu nhị vội vã cung kính cúi đầu vái chào, một trong ba người nói:

- Bọn hạ nhân này có mắt mà không có con người, xin công tử lượng thứ!

Trần Gia Lân khoát tay không nói gì nữa, thực tình hấn chẳng ưa tục lễ này chút nào.

Thế rồi ba tiểu nhị vội vàng bỏ đi, có lẽ bọn họ đi chuẩn bị phòng xá thì phải.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Mời vào!

Trần Gia Lân không làm gì hơn, đành phải theo Vũ Diễm Hoa bước vào khách điểm luôn.

Sau khi vào phòng an tọa, tiểu nhị lập tức dâng trà thơm lên.

Vũ Diễm Hoa cất tiếng nói:

- Sao công tử lại ở đây đôi co với bọn tiểu nhị này như thế?

Nghe nói vậy, Trần Gia Lân hơi sững sốt nói chẳng lên lời, hấn suy nghĩ giây lát nói:

- Chẳng có việc gì hết, chỉ là ghé ngang muốn vào nghỉ điểm thế thôi, chẳng lẽ Vũ cô nương là chủ khách quán này...

Vũ Diễm Hoa kêu ồ một tiếng nói:

- Không, chủ điểm này nguyên là một vị quyền thuộc của ta, ta vẫn thường đến đây ở lại ít lâu và chăm sóc phụ công việc cho ư.

Trần Gia Lân thoát liên tưởng đến màn song nữ đôi co nhau trong rừng, bất giác lên tiếng thăm dò:

- Nghe nói Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng nghỉ chân tại khách điểm này, có phải vậy không?

Vũ Diễm Hoa giật mình hỏi:

- Sao công tử lại biết thế?

Trần Gia Lân giả đồ làm ra vẻ thản nhiên nói:

- Chỉ nghe người ta nói lại thế thôi, đồng thời Quan Lạc Hiệp Thiếu cũng có chút tiếng tăm, có đúng như thế không?

Vũ Diễm Hoa gật đầu nói:

- Có lẽ như thế, nhưng... theo ta thì đối phương chỉ là một công tử bột mà thôi.

Trần Gia Lân không nói gì nữa, nâng ly uống một hớp trà, trong bụng hấn có nhiều điều định hỏi đối phương, thế nhưng nhất thời chưa tiện mở miệng mà thôi.

Vũ Diễm Hoa bỗng cau mày:

- Ta đã thám thính được một việc cho ngươi...

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Cô nương thám thính được chuyện gì cho tại hạ vậy?

Vũ Diễm Hoa trầm giọng nói:

- Ngươi còn nhớ sự kiện có người thuê Huyết Chuông Quỷ sát hại ngươi không?

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm lên nói:

- Nhớ chứ, đối phương là ai vậy?

Vũ Diễm Hoa dần từng tiếng một:

- Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh!

Thoạt tiên Trần Gia Lân giật bắn người lên, kể đó hấn võ lữ ngay. Hồi tưởng ngày đầu tiên mình vừa đặt chân vào chốn giang hồ, ngẫu nhiên gặp phải một màn Quan Lạc Hiệp Thiếu và Ngọc Địch Thư Sinh vì tranh giành Võ Lâm Tiên Cơ mà trở mặt tại vùng phụ cận Hoa Nguyệt Biệt Trang.

Mình nhất thời thiếu suy nghĩ bị Quan Lạc Hiệp Thiếu lợi dụng, đã xuất thủ một chiêu đánh bại Ngọc Địch Thư Sinh, đối phương ôm hận bỏ đi, không ngờ hôm ấy lại diễn ra một màn thuê hung thủ giết hại mình như thế.

Quả thực sóng gió giang hồ hung hiểm thực, hử một cái là động thủ giết người, là thù oán kết nối mãi không sao dứt được.

Trần Gia Lân cười nhạt một tiếng nói:

- Lòng dạ của bọn tiểu nhân thấy đều hẹp hòi như thế đây!

Vũ Diễm Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không định trả thù sao?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Miễn vậy, dù gì tại hạ vẫn còn sống, hà tất cố chấp với y làm gì.

Vũ Diễm Hoa khen ngợi nói:

- Ô! Khí độ của công tử khiến người bội phục vô cùng, thế nhưng có lần thứ nhất ắt phải có lần thứ hai, đối phương quyết không chịu buông tay đâu...

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt lên nói:

- Nếu quả thật họ Bạch kia không tự lượng sức, ấy là y tự chuốc khổ vào thân, tại hạ ắt phải dạy cho y một bài học không sai.

Trong lúc trò chuyện, vài tiểu nhị đã dọn rượu thịt lên bàn, sau khi bày biện xong xuôi, bọn tiểu nhị cúi đầu cáo lui, Vũ Diễm hoa mặt mày tươi tỉnh nói:

- Xem như đây là buổi tiệc tẩy trần, mời công tử thượng tọa!

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên:

- Tại hạ làm sao dám đương nổi như thế, khi rời khỏi điểm tại hạ xin kết toán luôn.

Vũ Diễm Hoa cười tủm tỉm nói:

- Bọn họ quyết không khi nào dám tính tiền với công tử đâu, mong rằng sau này công tử sẽ xem nơi đây là chỗ nghỉ chân.

Trần Gia Lân không tiện từ chối đành phải nhập tọa. Vũ Diễm Hoa ngồi hầu ở đối diện, đích thân cầm bình rót rượu, thức ăn rượu thịt đều là thượng phẩm.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn được hưởng dụng rượu thịt hạng nhất như thế.

Chẳng mấy chốc, có một lão nhân áo gấm bước vào phòng, chấp tay mỉm cười nói:

- Công tử quang lâm làm tăng phần huy hoàng của bốn điểm, quả thực vinh hạnh hết sức!

Trần Gia Lân nghe giọng nói biết đối phương có lẽ chính là chủ điểm, hắn vội ngồi dậy, chấp tay trả lễ, mặt mày nóng bừng không biết nói gì hết.

Vũ Diễm Hoa chỉ tay vào lão nhân áo gấm mỉm cười nói:

- Đây là thúc thúc của ta, lão nhân gia người tên là Vũ Tuấn Khanh.

Trần Gia Lân vội cúi đầu vái chào nói:

- Không dám, không dám!

Sau đó lão mời Trần Gia Lân ngồi xuống trở lại, kính hắn một ly rượu, rồi mới cáo từ rời khỏi phòng luôn...

Trong lòng Trần Gia Lân lấy làm bất an hết sức, mình có tư cách gì mà nhận hậu lễ của họ như vậy ư?

Hình như Vũ Diễm Hoa đã đọc được tâm trạng của hắn, vừa mỉm cười vừa rót một ly rượu khác cho Trần Gia Lân, nói giọng sáng khoái:

- Nay Trần công tử, ở đây gia thúc phụ xem ta như con gái ruột ở trong nhà, lão nhân gia người thường chiều đãi rất tốt với bằng hữu của ta, người chớ câu nệ làm gì, gia thúc phụ cũng có chút ít tiếng tăm ở vùng này, về sau nếu công tử có việc chi cần cứ việc tìm lão.

Trần Gia Luân khẽ gật đầu kêu vâng một tiếng, không nói gì nữa.

Vũ Diễm Hoa lại nói tiếp:

- Công tử đang suy nghĩ gì thế?

Trần Gia Luân suy nghĩ thật nhanh, thành thật nói vạch toẹt ra rằng:

- Tại hạ muốn gặp Võ Lâm Tiên Cơ, cô nương có thể giúp đỡ điều này không?

Vũ Diễm Hoa nghe nói thế mặt mày hơi biến sắc, nhưng cô ta liền mỉm cười nói:

- Nói sao? Công tử muốn gặp Võ Lâm Tiên Cơ ư?

- Đúng thế!

- Chẳng lẽ công tử cũng đã có hứng thú với giang hồ đệ nhất mỹ nhân này rồi sao?

Trần Gia Luân có nỗi khổ trong lòng khó tiết lộ cho người khác biết, hấn bèn gượng cười nói:

- Không phải thế, tại hạ tìm cô ta có chút việc riêng tư cần giải quyết.

Cho dù Vũ Diễm Hoa có thông minh lanh lợi đến đâu đi chăng nữa, nàng cũng không thể nào đoán được tâm ý của Trần Gia Luân hết, thế nhưng khi nàng thoát nghe hấn thốt ra lời nói này, trong lòng nàng lấy làm đau buồn hết sức.

Nụ cười của nàng biến mất ngay, một hồi lâu nói chẳng nên lời nào cả.

Trần Gia Luân bỗng cảnh giác rằng mình không nên nói cho nàng nghe, nếu đối phương có ý dò gài khác, há chẳng làm hỏng đại sự của mình sao?

Tức thì hai người im lặng luôn, bầu không khí trở nên ngưng nghịu vô cùng.

Cuối cùng vẫn là Vũ Diễm Hoa lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt khó thở, nói bằng giọng điệu không mấy tự nhiên.

- Công tử và Võ Lâm Tiên Cơ có quen biết lâu rồi chăng?

Nội tâm Trần Gia Luân đau đớn vô cùng, thế nhưng hấn không thể nói bí mật này ra, đành trả lời cho có lệ nói:

- Có thể nói như thế!

Vũ Diễm Hoa lại trở tài lanh lợi của nàng ra, nghiêng đầu nói:

- Này Trần công tử, nếu ta có hỏi... chắc ngươi cũng không chịu trả lời ta đâu?

Trần Gia Lân suy nghĩ trong giây lát, nói:

- Bây giờ thì không, nhưng một ngày nào đó có lẽ ta sẽ nói cho cô nương hay.

Vũ Diễm Hoa ngẫm nghĩ một hồi lâu, nói:

- Được, ngươi cứ chờ đợi tin tức của ta, bây giờ chúng ta cứ ăn uống cái đã!

- o O o -